

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaeley Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **J. D.**, zast. JUDr. Jaroslavem Novákem, advokátem se sídlem Trojanova 2022/12, Praha 2, proti žalovanému: **finanční arbitř**, se sídlem Legerova 69, Praha 1, ve věci ochrany před nečinností žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2019, čj. 14 A 220/2018-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský soud v Praze zastavil usnesením ze dne 26. 8. 2019 řízení o žalobě, kterou se žalobce domáhal ochrany před nečinností žalovaného; učinil tak poté, co žalobce vzal žalobu zpět. Protože žalovaný v průběhu řízení vydal rozhodnutí, jehož se žalobce domáhal, a ke zpětvzetí žaloby tak vedlo pozdější chování žalovaného, přiznal soud žalobci náhradu nákladů řízení.

[2] Žalovaný (stěžovatel) napadl usnesení městského soudu kasační stížností. Vysvětlil, že ve věci nebyl nečinný, naopak aktivně usiloval o smírné vyřešení věci. Žaloba měla šikanózní charakter: žalobcův zástupce podal najednou žaloby proti nečinnosti v desítkách řízení, aby stěžovatele zahltil. Městský soud tedy pochybil tím, že shledal stěžovatelovu nečinnost (pro niž jej pak odsoudil k náhradě nákladů řízení), místo aby odmítl žalobu pro předčasnost.

[3] Kasační stížnost není přípustná.

[4] NSS již v minulosti odmítal stěžovatelovy kasační stížnosti, které mířily proti výroku o zastavení řízení pro pozdější chování žalovaného správního orgánu a domáhaly se odmítnutí žaloby (viz např. usnesení ze dne 30. 1. 2018, čj. 9 Afs 275/2017-73). Měl totiž za to, že i když jsou splněny podmínky objektivní přípustnosti kasační stížnosti, nejsou stížnosti subjektivně přípustné: stěžovatel se jimi nedomáhal *meritorního*, tj. zamítavého výroku soudu o žalobě, nýbrž jen jiného *procesního* výroku, a to především proto, aby nemusel žalobci hradit náklady řízení. Nedostatek subjektivní přípustnosti vyjadřoval NSS výroky, jimiž byly kasační stížnosti odmítány jako podané osobou zjevně neoprávněnou podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[5] Tato rozhodovací praxe byla před časem zpochybněna a předložena k posouzení rozšířenému senátu NSS. Ten ve věci rozhodl svým usnesením ze dne 26. 3. 2020,

čj. 9 Afs 271/2018-52. Protože stěžovatel byl i účastníkem řízení před rozšířeným senátem, nebylo by účelné zde argumentaci rozšířeného senátu v celé její šíři opakovat. Postačí říci, že rozšířený senát nedal za pravdu předkládajícímu senátu – který s dosavadní (nikoli jednotnou, ale převládající) rozhodovací praxí nesouhlasil –, a potvrdil koncepci subjektivní nepřipustnosti, zaujatou poprvé v usnesení NSS ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 Ans 17/2012-33. Rozšířený senát sice ve svém dřívějším usnesení ze dne 1. 6. 2010, čj. 7 Afs 1/2007-64, č. 2116/2010 Sb. NSS, bod 31, shledal přípustnou kasační námitku proti výroku rozhodnutí krajského soudu např. o náhradě nákladů řízení, podanou souběžně s alespoň jednou kasační námitkou směřující proti rozhodnutí v meritu věci, přípustnost napadení výroku o nákladech řízení však podmínil přípustností alespoň jedné meritorní námitky.

[6] Taková námitka v této věci nebyla vznesena. Stěžovatel sice vyjadřuje nesouhlas i s výrokem o zastavení řízení, ovšem veškeré důsledky, které napadenému usnesení přičítá, pramení výhradně z výroku, jímž soud žalobci přiznal náhradu nákladů řízení. Výrok, jímž bylo zastaveno řízení o žalobě, nemůže zasáhnout do stěžovatelovy dobré pověsti – takový potenciál by neměl ani výrok pro stěžovatele jednoznačně *věcně* nepříznivý, tedy meritorní výrok, jímž by soud uložil stěžovateli vydat rozhodnutí či jímž by (v jiném typu řízení) zrušil jeho rozhodnutí jako nezákonné. Kasační tvrzení o zásahu do dobré pověsti správního orgánu by ani nebylo možné přiřadit k žádnému z důvodů kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř. s., jakkoli jsou tyto důvody formulovány velmi široce.

[7] Relevantní újma zde stěžovateli z povahy věci nemohla vzniknout, protože žaloba sice nebyla zamítnuta (pro správní orgán obecně nejpriznivější možný výsledek každého soudního sporu), ale soudní řízení bylo skončeno jinak, aniž žalobě bylo (byť jen z malé části) vyhověno. Újma, před kterou by NSS mohl stěžovateli poskytnout ochranu, přitom nemůže spočívat jen v povinnosti založené výrokem ukládajícím náhradu nákladů řízení, jehož dopady považuje stěžovatel za nespravedlivé. Takový akcesorický výrok totiž nelze napadnout samostatnou kasační stížností (§ 104 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Shodně s rozšířeným senátem tak lze uzavřít, že stěžovatel je osobou zjevně neoprávněnou k podání kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení podle § 47 písm. a) s. ř. s. Soud proto jeho kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) a § 120 s. ř. s.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.: žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu